

י"ל ע"י ארגון נעשה ונשמע
 טל: 0722-477774 פקס: 0722-155-701
 דוא"ל: m072247774@gmail.com

הקבצו

בית וועד לחניכי הישיבות
 העוסקים בתורת מוהר"ן מברסלב זיע"א

גליון
 6

אייר תשע"ה
 נושא החודש:
 ל"ג בעומר

דרכה של תורה

מאמר תורני בנושא ע"פ תורת מוהר"ן

כי לא תשכח מפי זרעו

התשובה היא שאכן לנו יש תורה ולגוי אין. אך התורה איננה רק רשימת המצוות, הציונים והאזהרות, שאת זה יש גם לגוי, כי התורה איננה רק משהו חיצוני של מעשים ופעולות, אלא משהו פנימי ומחודש. וזה כבר התחיל ביציאת מצרים.

העניין הזה מתואר בפסוק "כה אמר ה', זכרתי לך חסד נעוריך, אהבת כלולותיך, לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה", הפסוק מתאר מהות עמוקה של כלולות ונישואין כביכול בין עם ישראל ובין הש"ת, קשר המתואר באריכות בשיר השירים, והקשר הזה הוא התורה. בקבלת התורה קבלנו את הכלים כיצד לחיות עם זה ביום יום. ולשם כך קבלנו את רשימת המצוות והאיסורים.

זה מה שהיה בבית המקדש. שם לא היה ארון עם ספרים, כי לא היה צורך בזה. שם הייתה התורה בעצמה. כל מי שנכנס לבית המקדש ראה רק דבר אחד - "ראו חביבתכם לפני המקום", כל כולו ביטא את האחדות והקשר העמוק שיש בין הש"ת לעם ישראל.

ומהו יהודי? שם נכחו כולם עין בעין מזה התורה ומזה יהודי.

המקום בו ההבחנה הזו היא קריטית - הוא הכרעת ההלכה. כי כל מהותה של ההלכה הוא, הורדת התורה והפשטתה למעשה לתוך מציאות חייו של כל יהודי, בכל מקום זמן ומצב. ההלכה אינה מתייחסת רק למציאות של 'לכתחילה', אלא יורדת לכל הפרטים הקטנים של 'בדיעבד דביעבד', לאמר, אין מציאות בחייו של יהודי, שממנו אין לו דרך של חיבור

והתקשרות לתורה, וממילא לנותן התורה. וממילא, גם אם את המקרא והמשנה ניתן - בשגגה או בודון - ללמוד כמשהו חיצוני, את ההלכה לא ניתן ללמוד כך. ומי שאינו מחובר בכל מהותו למחות התורה ופנימיותה, לא יוכל להכריע את ההלכה לאמיתתה, ובודאי יגעה בה.

לכן, הסנהדרין שמחה יצאה הוראה לישראל - ישבו בלשכת הגזית אשר בבית המקדש, כי שם ראו עין בעין מזה התורה, ולאור זאת יכלו הם להכריע בכל השאלות ההלכתיות בצורה נכונה ואמתית. אך כאשר חרב בית המקדש, והם גלו מבית המקדש ליבנה, או אז התכנסו החכמים ואמרו, מאחר שאין לנו בית המקדש, עתידה התורה להישכח מישראל. לא הספרים של התורה, כי אם מהותה. והביטוי של זה הוא שלא יוכלו להכריע בהלכה. וכפי הנראה מדברי הגמרא - לא נמצא לזה פתרון.

עד שקם רשב"י ואמר, אני אדאג שלא תישכח תורה מישראל! כי בכוחו הגדול וזה להמשיך אור חדש לעולם, שהוא ספר הוה"ק, שכל כולו מגלה מהי התורה, ומה מהותה. הוה"ק צועק בכל שורה שבו - שכל לימוד תורה, כל מצוה, וכל תנועה של יהודי, איננה 'סתם'! היא מלאה פנימיות וסודות, שהופך אותה ממשוה חיצוני למשהו מהותי! ממשוה מנותק למשהו מחובר ומחבר. וממילא, מכאן ואילך - לא תשכח מפי זרעו.

כי לא תשכח

הפסוק הזה אותו הביא רשב"י, נאמר בפרשה המתארת את אחרית המשך בעמ' ד' <<<

חג ל"ג בעומר בכלל, והנטיעה למירון בפרט - מקובלת בעולם בשני גישות קוטביות. בעוד אצל ציבור גדול הוא אינו נושא כמעט, אצל ציבור אחר הוא דבר פשוט שבפשוטים שאי אפשר בלעדיו. מציאות זו אומרת דרשני, כשהכוונה כפשוטו - דרוש נא מהותו של יום.

לשם כך, נקדים לשאול מיניה וביה: מה בכלל הרעש הגדול סביב רבי שמעון בר יוחאי, והלא עיקר גדלו ותוקפו הוא בחיבור הוה"ק הקדוש, והוה"ק הזה - רובו ככולו מלא בריזם וסודות, שלא כל אחד ראוי לזה ולאו כל מוחא סביל דא, עד שרובו ככולו של עם ישראל כלל אינו שייך לזה, כיצד זה א"כ שדווקא אליו מרגישים כולם קשר כה קרוב וחי, עד שמזדרזים הם לנסוע בהמונם מירונה. הלא דבר הוא.

עצם העניין מפורש וברור בדברי הוה"ק בעצמו, שם מתואר באריכות הסתלקות הנוראה של רשב"י, כשבתוך כך יצאה בת קול ואמרה "עולו ואתכונשו להילולא דרשב"י". קריאה זו שהוכרזה משמים מומינה אישית כל יהודי באשר הוא לבא ולהשתתף בחתונה הגדולה של יום זה. ועלינו להבין מדוע, למה, ולשם מה.

בפתיחה לספר ליקוטי מוהר"ן מופיעה שיחה שאמר מוהר"ן לר' נתן בנוסעם בדרך, ובו מבואר עניינו של רשב"י. ר' נתן הבין שבשיחה זו טמון מסר חשוב כל כך, עד שראה לנכון להציב בראש הספר, כפתיחה לספר כולו. נציג בזה את הנקודה המתבארת שם.

במסכת שבת, מובא ויכוח מעניין. "כשנכנסו רבותינו לחרם ביבנה, אמרו עתידה תורה שתשתכח מישראל" (שבת קלח:). חז"ל התכנסו ודנו בבעיה נוראה שעומדת להתרחש, גזירת כליה רוחנית, כאשר התורה כולה עומדת להישכח! לעומתם עמד רשב"י בתוקף ואמר "חס ושלום לא תשכח תורה מישראל, שנאמר כי לא תשכח מפי זרעו" (שם). והעניין פלא: מה הויכוח כאן? ומדוע זה קשור לכניסת החכמים לחרם ביבנה? ומי מהם צודק למעשה?

הסוגיא בעצמה מעוררת תמיהה גדולה יותר. כאשר הגמ' מחפשת דוגמא לשכחת התורה, היא אומרת "עתידה אשה שתיטול ככר של תרוכמה" ותלך תברר מה דינה. מהי שאלתה? אומרת הגמ', לא ייתכן שהשאלה אם טהור או טמא, כי זה מקרא מפורש. גם לא ייתכן שהשאלה אם ראשון או שני, כי זאת משנה מפורשת. השאלה היא רק באיזה עניין מסוים שבו נחלקו אמוראים, ולא ידעו להכריע בזה. כלומר, את המקרא לא ישיכחו, את המשנה גם לא, מה א"כ הגזירה הנוראה שנקראת "עתידה תורה להשתכח"? שלא ידעו להכריע את ההלכה! וכי זה נקרא "שכחת התורה"!!

מהות התורה

להבנת העניין, עלינו להבין מהו זה "תורה". ולשם כך, נתבונן בשאלה שורשית, והיא: מה החילוק בין יהודי לגוי, או: מה עושה את היהודי ליהודי? לכאורה - התורה. אך א"כ נשאל - הלא ביציאת מצרים, עדיין לא קבלנו תורה, וכבר מאז וקודם לכם נקרא עלינו שם 'עם ישראל', הכיצד? ועוד נשאל, האם רק ליהודי יש מצוות, הלא גם הגוי מצווה בשבע מצוות, וכי החילוק במספר הוא המהווה את החילוק הגורלי בינינו לאומות העולם?

דבר המערכת

בחולדת בנה השישי, אמרה לאה "הפעם יובלני אישי". ששה ילדים זאת יצירה מיוחדת. ולא פחות מכך - ששה עלונים. כל עלון הוא לידה, כל עלון הוא יצירה, וכל עלון הוא צעד נוסף קדימה.

אין כאן לקט של רעיונות, ולא אוסף של חידושים, אלא נסיון להגיש אוצר של דעת, בתוך כלים מעשיים, באופן שיהא בו כדי להפוך כל חושך שבחינו - לאור.

אין זה בידנו ואין זה בכוחנו. מדובר בכח של צדיקים שלהם ניתנה הזכות לסייע לנו ולהאיר לנו את הדרך החשוכה, להפוך אותה מגלות לנאולה, וכל מעשינו הוא רק לקחת מדבריהם הקדושים, וללבו ולברר זאת ברובד המעשי הנוגע אלינו.

העלון איננו במה של מישוהו מסוים, אלא כשמו כן הוא - בית וועד עבור כל בחור ואברך מבקש ה', אשר רוצה לטעום אור של גאולה בחייו, וממילא בקשתנו שטוחה מנך קורא יקר - אל תעמוד מבוהל! היכנס נא פנימה, ותרומם את חלקך הנפלא ואת נקודתך המיוחדת - לכולם, ומיני ומינך ומכולנו יתקלם עילאה, כאשר כל אחד מאיר מנקודתו האישית, ומכולם ביחד נוצרת האבוקה ומתרחבת הלהבה, שבכוחה לסייע לעוד רבים, שאף הם יצטרפו ויסייעו לרבים אחרים.

בכל גליון מועלה נושא מסוים, בכדי להביט בו ולבחון אותו מכל מיני זוויות, וזאת על ידי שלל המדורים הקיימים בעלון זה. חלקם מדורים קבועים, אך חלקם משתנים, ומיועדים לכלל הציבור, כגון המדור "במה יצוירית" המיועד להעלות נושא לדיון ציבורי, והמדור "ומקבלין דין מן דין" המיועד לחלוק רעיונות וחוויות בעבודת ה' עם החברים. וכמוגב גם על המדורים הקבועים נשמח לקבל הערות והארות לטוב ולמוטב - הכל בכדי להביא את העלון למקומו הנכון והאמתי - עלון שמאיר את הדרך לכל אחד וכל יחיד בדרכו הפרטית והיחודית, בדרך העולה בית קל.

בעלון זה, יצאנו לראשונה לדון בנושא לא סטנדרטי, כשהוא מוגש מכמה וכמה כיוונים וזוויות. נשמח לקבל את תגובותיכם על נושא זה, ועל הנושאים הבאים בתור, לפי הרשימה המסומנת למטה.

איש את רעהו יעזור ולאחיו יאמר חזק

הנושאים הבאים:

- סיון - דרך הלימוד
- תמוז - בין המצרים
- אב - עבודת התשובה
- אלול - ראש השנה
- תשרי - חג הסוכות
- חשוון - עבודת הלילה

משה: יעקב: מה נשמע משה, מסתמא אתה נוסע למירון ל"ג בעומר הבעל"ט.

משה: בוודאי, אני רוצה ומשתוקק לנסוע, ובעז"ה אם לא יהיו מניעות מיוחדות, אני מקווה לנסוע למירון לתנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי.

יעקב: האמת שאני מתלבט קצת אולי לנסוע השנה, בדרך כלל לא הייתי רגיל לנסוע, אבל השנה התעורר לי רצון לזה, בפרט שב"ה יש אוטובוסים נוחים מכל מקום, לכן חשבתי אולי כדאי לטעום את זה. אבל מצד שני כל הנסיעה הזאת לא כל כך ברורה לי, אולי תסביר לי קצת מה העניין בנסיעה הזאת, למה דווקא ב"ג בעומר, ולמה דווקא לרשב"י, וכי חסר צדיקים? הרי באזור של מירון עצמו יש הרבה הרבה תנאים קדושים ונוראים, ובכלל, האם זה לא ביטול תורה כל הנסיעה הזאת? אשמח אם תבאר לי את העניין. ואז אוכל להחליט אם לנסוע או לא.

משה: אנסה ככל יכולתי, אבל תדע מראש שזה דברים ששייכים יותר להבנת הלב, לכן אני מקווה שתבין אותי, בפרט לאחר שראיתי כבר כמה פעמים שיש לך לב חם ומשתוקק לעבודת השם, אלא שבישיבה זה לא בל"ט כי לא מדברים כל כך על הדברים האלו, אבל בעצם יש לך את זה בנשמה, ואולי מחמת זה בעצמו הרגשת קצת השתוקקות לנסוע השנה יותר מתמיד, כי תתחלנו לאחרונה לעסוק קצת יחד בדיבורים עפ"י פנימיות התורה, ולכן העניין הזה באמת יותר שייך אליך עכשיו, לכן הרגשת בנשמתך משיכה לבוא למירון.

יעקב: בלבול אתי לגמרי. מה הקשר בין פנימיות התורה וקבלה לבין השיחות שלנו, ולמה זה שייך לשאלת הנסיעה למירון.

משה: אסביר לך בעז"ה. אולי נתחיל מהשאלה ששאלת קודם, למה לנסוע דווקא לרשב"י, וכי חסרים צדיקים? התשובה על זה היא מה שאמרת בעצמך, שאנחנו לא מחפשים לאיפה לנסוע, בבוודאי מי שיכול ללמוד לכאורה עדיף שילמד, וענ"ה הוא מת חבר לכל התנאים ואמוראים ע"י שלומד את דבריהם, ובבחינה מסוימת יש בזה מעלה אף יותר מלהיות על קבריהם, אבל לרשב"י לא נוסעים סתם "כדי להיות על קברו", אלא נוסעים לרשב"י ביום שמחתו על שגילה את פנימיות התורה, כי בזכות זה אנחנו יכולים להיות יהודים אף בגלות.

יעקב: מה אתה מתכוון, הרי בכלל לא כולם יכולים לעסוק בפנימיות התורה, ולמה בגלל זה אנחנו יהודים?

משה: עכשיו הגענו לנקודה. "פנימיות התורה" אינם דווקא מוסריים קבליים של "סוד שביסוד" ו"ספרי שבנצח", הנקודה של פנימיות התורה, כשמו כן הוא - גלויות שיש בתורה פנימיות, שהתורה והמצוות אינם דבר יבש ח"ו, אלא בכל דבר יש סודות נוראיים ותיקוני עולמות וכו', וממילא מתגלה גם שבכל יהודי יש פנימיות נוראה ונפלאה והוא מלא טוב עצום, וכך בכל דבר ודבר שקורה עם האדם יש סודות נוראיים והכל לטובתו ושום דבר אינו סתם.

זה בעצם מה שמגלה רשב"י בוורה, כי הנקודה של כל הפרטים שרשב"י מוגלה בסודותיו, הוא שתדע שיש סוד בכל דבר, ובכל פעולה שלך אתה מוזהר עלולות, ואתה חשוב מאד מאד לפני הש"ת, ובאמת חלק גדול מאד מהוזהר ואלי רובו ממש, אינו מדבר בפירוש מסודות הקבלה, אלא מוגלה מעלת כל מצוה ומצוה, ומעלת התורה ומעלת עם ישראל, כי אכן זהו "פנימיות התורה", גלויות שיש פנימיות לתורה.

יעקב: ומה התכוונת שבזכות זה אנחנו יהודים?

משה: כי באמת בלא הידיעות האלו לא שייך להחזיק מעמד אפי' לו בפשטות היהדות, כי הכל נהיה יבש וקר.

הדבר הזה מבואר במסכת שבת (דף קלח ע"ב) שרשב"י הוא שהבטיח שלא תשתכח התורה, והיינו ע"י פנימיות התורה שהגילה. והאמת שמדובר בסוגיא שלמה, ואין לנו כעת את הזמן להיכנס לזה [אם תרצה, תענין בתחילת ליקוטי מוהר"ן במאמר "לכו חזו", ויש על זה ספר שלם ונפלא מהרה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א לבאר מאמר זה, ועפ"י מתבאר כל עניין רשב"י והוזהר ו"ג בעומר באור יקרות, וחלק מהדברים הובאו בקוונטרס "אגרת לבן דורנו" (מהדורה שניה)]. אבל בפשטות, אם תסתכל תראה שכל הברע"ן שלנו לקוח מפנימיות התורה, לא בבנייה אצל החסידים שכל תורת החסידות הוא ענין של פנימיות התורה, אלא אפילו אצל הליטאים, כמדומה שאם תיגש לכל בן עליה אמיתי שדבוק בתורה באמת ולא רק בלומד'ס של

בית היין

בהילולא דרשב"י - יש כח לכל אחד להתקרב לההש"ת

זהו בחינת הילולא דרבי שמעון בר יוחאי שעושים ביום הסתלקותו דיקא, פי דיקא על די הסתלקותו הוא מתקן ומחזיר בתשובה נפשות רבות יותר פ"ל, שעל די זה נתרבה השמחה ביותר בחינת השמחה שלעתידי בעת התתקף וכו'.

פי אין שמחה לפניו יתברך כמו בעת שמחזירין אליו יתברך נדחים, דהיינו ששמחזירין בתשובה את הרחוקים מאד לה' יתברך, פי ה' יתברך תפץ חסד הוא והוא נופך לרשע וחסדו בהצדקו. וכל זמן שהאדם רחוק ממנו יתברך בעונותיו צר לו מאד ככביכול, כמו שכתוב בכל צרתם לו צר. ועקר הצרה היא צרת הנפש שרחוקה מה' יתברך, פמבאר במקום אחר, פי ה' יתברך חושב מחשבות לכל ידח ממנו נדח.

ועל פן די' שהצדיק מעלה ומתקן פמה נשמות שרואל ומחזירין אליו יתברך, על די זה נגדלת השמחה מאד מאד. כמו שמחזירין להמלך את בנו שגרשו מעל פניו בעונותיו ועל די שנתרחק לקלל בכל פעם ביותר מחמת שזכר בדעתו על די שראה גדל רחוקו מהמלך עד ששעה ונדקה בדעתו שהמלך הרחיקו לעולם, ולא היה מצפה שישב עוד אל המלך, כמו שכתוב לא יאמין טוב מני חשד. ובאמת יש להמלך צער גדול בכל עת וזכר את בנו הרחוק בכל עת. וכשנמצא אחד שפירחם על המלך ועל בנו והולך אל המקום המזוהם שזכר לשם ומרמו לו רמזים ומתנהג עמו בהכמה נלצה פלא והפלא עד שמכניס בו הרהריה תשובה ומחזירו אל המלך, פמה שמחה ותענוג גורם אל המלך עד אין שעור. פי זה עקר שמחתו וגדלתו ותענוגו ושעשועיו של המלך. יתברך פשמחזירין אליו הרחוקים ממנו, כמו שאיתא ביהר (יתרו סט), פי אתי יתרו ואמר פי עתה ידעתי וכו' פדון אסתליק ואתי יתרו שמיא דקדשא ברוך הוא עלא ותתא.

וזהו בחינת השמחה הגדולה של הילולא דרבי שמעון בר יוחאי ביום הסתלקותו הקדוש ב"ג בעומר, שאז עולים ונתתקנים וחוזרים בתשובה פמה רחוקים, שעל די זה נגדלת השמחה מאד מאד.

(ליקוטי הלכות, הלכות נזיקין הלכה ג)

בהילולא דרשב"י - מתגלה אור השי"ת ואור התורה

עקר עבודת הצדיק בחייו ובמותו, הוא גלויות אלקותו יתברך תמיד, וכל מה שנסתלק ועולה למעלה למעלה יותר ויותר לבחינת איה, הוא ממשו' משם יותר ויותר הארה להתגלות אלקות שנתגלה ואיר יותר בחינת מלא כל הארץ כבודו.

וזהו בחינת הילולא של רבי שמעון בר יוחאי ביום ל"ג בעומר שנסתלק, פי בכל שנה ושנה שאז נסתלק ביום הילולא דליה

התורה, תראה ששגורים במוחו או בתת מודע שלו מאמרים מהו זהו שראה בנפש החיים או שמירת הלשון וכיוצ"ב, שזה נותן לו חיות, ולפעמים שמע מכל מיני משפיעים שלקחו משם או מתורת החסידות ובפרט מתורת מוהר"ן שכולה פנימיות התורה, ההם לא יודעים בעצמם שקבלו משם, כי באמת הנפש הישרא' לית זקוקה לפנימיות התורה.

יעקב: ומה יש ב"ג בעומר?

משה: ל"ג בעומר הוא היום שבו גילה רשב"י את כל מה שעדיין לא גילה בחייו, ובה השלים את כל מה שרצה לגלות בעולם. מממילא הוא שמחה על גמר הגילוי של פנימיות התורה. אז לה תראות במירון בחתונה של עם ישראל.

מענינה מתורת מוהר"ן על הנושא

עולה למעלה יותר ויותר, ועקר כל העליות הם בחינת איה, כמו שאיתא ביהר (תקונים פסוקי הארץ תד"ש דף קט), פי איה סליקת מלאכי שאלין בגינה איה מקום כבודו. וכל מה שנסתלק למעלה יותר הוא מאיר לנו אלקותו בהתגלות יותר ומשוי' הארה יותר מבחינת איה לבחינת מלא כל הארץ כבודו. שעל די זה יש לנו פת יותר לחפשו ולבקשו תמיד עד שגם אנחנו נזכה למצוא ולא נשפח אותו ותורתו ומצוותיו לעולם. כמו שהבטיח לנו שביאר דא יפקון מן גלותא פ"ל.

וזהו ל"ג בעומר, בחינת גלי' ונא וביטה נפלאות מתורתך, בחינת סתרי תורה, בחינת איה, שעל די זה זוכים לתשובה שלמה פ"ל אמון ואמן.

(ליקוטי הלכות, הלכות גבית חוב מהיתומים הלכה ג)

מעלת ההשתטחות על קברי צדיקים

מעלת ההליכה על קברי צדיקים הגדולים, פי הצדיק עמד במלחמה בחייו ושפר כל היצרים רעים, עד שאז על די מעשיו גלויות מלכותו יתברך בעולם.

ואז זוכה ביום הסתלקותו להסתלק לעלא ולעלא למקום שנסתלק, ושם אין מעשה ועבדא גלויות מלכותו על די זה, רק מתענג על ה' אשירי לו. אבל כבר מבאר שעקר שלמות הצדיק הוא שאפלו פשהו למעלה מעלה שיהיה למשה גם פו פי חפצו ותשוקתו תמיד גלויות מלכותו בעולם, שאז רצון הבורא יתברך ששביביל זה ברא הפל פנוצר לעיל. אבל גלויות מלכותו אי אפשר פי אם על די עבדות ומעשים טובים שבוז העולם וכפנוצר לעיל, ושם במקום הצדיק אין מעשה ועבדא.

על פן כל שעשועיו קשבה אדם השפל מה העולם, אפלו אם הוא גרוע מאד ומשפסח על קברו ומבקש שישבינו בתשובה ויתקנו, שאז תכף על די ההתעוררות הזה הוא עושה מה שעושה ומעלהו בבחינת מי עם זאת עולה הנזכר לעיל, שהוא מעלהו אף על פי שלא ביר המדות אדרבא קלקלם.

פי הצדיק יש לו כח לזה לתקן הפל על די עצם יגיעתו ומסירת נפשו פוה העולם בייסורים וסגופים קשים בשביביל ה' יתברך ובשביביל ישראל, עד שעשה תשובה בשביביל כל ישראל לדורות. וכמו שמצינו שאמר רבי שמעון בר יוחאי יבולני לפטר כל העולם וכו', ואלמלי יותם פו עזיחו עמי, יבולני לפטר גם לתבא עד הסוף. רק העקר שיהיה להתאדם שבוז העולם איה אתערוהא דלתתא מעט על כל פנים וכפנוצר לעיל. פי בלא אתערוהא דלתתא פלל, אי אפשר.

(ליקוטי הלכות, הלכות תפלת המנוח הלכה ז)

ברסלב - ריבוי הגוונים [ג]

שמחת לראות (בגליון 5) את תגובתו של הרב ב.ש. ממודיעין עלית למאמרי.

ראשית אציין שדבריו של הרב ב.ש. נפלאים ומוחמדים וכל מילה בדבריו אמת. עם זאת, מן הראוי לציין, כי אין בדבריו של הרב המגביר לדחות את הנקודות שהעליתי במאמרי, אם כי אין זה באשמתו, שכן כפי הנראה עקב אילוצי מקום, המאמר המקורי קוצץ ברובו, ובכך נבזבזו משים יתכן שהדברים היוצא מהקשרם, ומחמת לחץ הזמן, לא נבדקו הדברים היטב לפני פרסומם.

אני מעתיק את ראשית המאמר כפי מה שפורסם. המאמר פותח בתהיה 'מה היא באמת ברסלב הוא? הכוונה בשאלה הזו - כפולה: ראשית, מה ההסבר לתופעה זו שברסלב כוללת בתוכה כ"כ הרבה גוונים, שונים והפוכים זה מזה? ושנית, איך אמורים אנו, המקורבים, להתייחס לתופעה זו, והאם לקבל אותה כמות שהיא, או שיש כאן תפקיד של הבדלה כל שהיא?' עד כאן.

ואכן, מהדברים הנ"ל וכפי שהבין הרב המגביר משמע כי מאמרי עסק בהרגשת יום שבתות מסוימות נמצאים אנשים שונים ומגוונים, והדבר מפריע לו להמשיך התעלות.

ברשותכם, אתניק את תחילת המאמר המקורי, כך נוכל להצביע על הנקודות בהם כוונתי הייתה לטפל.

- שומעו? כי יש אנוס ווארט של ר' נחמן ב'ליקו' תורה זו...
- ברסלב? אתה הווי? בסוף תרקודו ברחובות כשפונפון לראשך...
- מה הקשר?

אויש גם אתה עם כל הברסלבער'ס ההוויים למיניהם... כולנו - בני התורה - שזכינו להתבשר מתורת מוהר"ן, מכירים מקרוב דיאלוג כזה. להרבה אנשים 'ברסלב' מצטיירת כמו כיפה לבנה עם כיתובים מורתי פופט מודעת אבל שמופעלת על רטט... טבעי הדבר שעבורם אתה היצור התורן שיש לנצל אותו להנאה קלה ולהתגנב ממנו בהקדם, טרם יתחיל לבלבל את המוח...

גישה זו עלולה לגרום לנו עלבון. שהרי כל אחד מאתנו יודע היטב עד כמה עשייה ופנימיות היא ברסלב, אבל לא תמיד אנתנו יודעים להסביר מהי התשובה האמתית. תנשה לשכנע שברסלב זו חסידות אמתית, שבעיקרה, כל חסידה היו דוברי אידיש וחובשי סטרימלאך, בדיוק כמו שאר החסידויות. למה שלא יקשרו בך עניין כלל כי מיני אנשים חסרי ישוב דעת הקוראים לעצמם 'ברסלב? מאן ימא לן שהיעד הוא הדמות שלך או הדוגמאות שלגנ עיניך, ואולי המסלול הפוך; ארצה עצמך בדרך ליקריו רחוב, רך שכרצע עם נעים לך מהסביבה, אבל אתה הרי 'עובד' ובסוף תתגר על המכשולים בדרך לגג הטרוניס... אם ככה - אין לנו שפה משותפת, סורה נא מעלי...

עד כאן פתיחת המאמר המקורי.

לא אאריך בציטוט כל המאמר, רק מכאן אגיע לנקודה. המאמר בא לטפל בעיקר בבעיית הייצוגיות בחברה שלנו בשיבות ובכוללים. אנתנו רוצים להשפיע על עוד חברים, אך אנו נתקלים בחוכמה בצורה של טענות על חסידות "ההווה הווי" ה". ראשית, המטרה היא אך להחזיר לעצמנו ולנו שצריך להפריד בין ברסלב שלנו לברסלב של הרחוב, לא כי מפריע לנו שבמטרייה שלנו יש עוד אנשים שונים, אדרבה, יש מקום לכולם. רק בשביל שהאמת תצא לאור שברסלב אינה ההוויים מהרחובות, כי אם חסידות קמאית של שרפי קודש מלאי עבודה ותורה וירש, שדווקא ברוב גדולותה הגיעה והתפשטה עם גדי העם שבשדות.

בזד, וב, המאמר גם מציב אזהרה שלא להסיח את הלב אנשי רחוב בהרגשת הקלה מעול שמייים, דווקא בגלל שאנו שמחים עם כל הודי שחוסה בצל מטרייתנו, עליו להיחרס להפריד בין רגשות האהבה וההערכה לכל הודי לבין ההזדהות מהשפעה שלילית מאנשים שאינם בני תורה.

ולסיכום: יש כאן שלוש נקודות חשובות: א. הנקודה שחובשיים המגביר להציג על מי שיש לו בעיות עם אלו שנמצאים במטרייה שלו, נושא חשוב מאוד שראוי להרחיב ולהעמיק בו. ב. איך לשרד כלפי חוץ שברסלב זה לא רקדני רחוב, אלא חסידות פנימית איכותית ביותר, תיקון הרושם שנוצר עליה, ודווקא בכדי לקרב עוד יהודים לברסלב. זאת הנקודה הראשונה שבמאמרי. ג. ההזדהות מלהיסיח את הלב אנשי הרחוב מאותה מטרייה, אפילו שבאמת אני מפרגן להם מכל הלב את המטרייה שלי. זאת הנקודה השנייה במאמר. נמצא שאין מחלוקת בינינו ומר אמר חדא ומר אמר חדא ואלא פליגי.

[לתבנת המאמר בשלמותו, ניתן להשיג את המאמר (המקורי) המלא במערכת]

ומקבלין דין מן דין

הנסיעה למירון

המבוארים למעלה, אינו עולה בדעתו לפלפל וכו', אלא משתדל לעלות ברונה אל הר השם שמה, לעלות אל בית ציונו הקן, לשפוך שיח במיריות לב על מצבנו השפל, ומאידך, לשוב ולשמוח בלי שום חשבונות בהודיה להשי"ת על אשר שלח כזאת, "ניר וקדיש מן שמיא נחית", להמשיך רוח קדשו עד אחרית הימים, לקיים ההבטחה - "כי לא תשכח מפי זרעו!" אמנו ואמנו

עצות פרקטיות ל"ג בעומר

לכבוד מערכת עלון הקבוצה.

רציתי לשתף את החברים היקרים בכמה עצות לקראת ל"ג בעומר. ב"ה הרבה מאתנו זוכים לנסוע אל התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי, וב"ה בזמנו אין הדבר קשה כל כך כמו בתקופות קודמות, שהיו כאלו שהדרך ארכה להם שבועות ואעפ"כ טרחו לבוא להילולא דרשב"י, וכמובן בספר הילולא דרשב"י מהגאון ר' אשר זעליג מרגליות, וב"ה בזמנו יותר קל, אבל לגודל מעלת הנחשק גם היום ישנם מניעות, כי אפילו כשכבר זוכים לבוא למירון, ולפעמים נסתם המוח והלב ולא יודעים מה לעשות, ולפעמים מחמת הבלגאן לא מצליחים לעשות שום דבר, לכן רציתי לכתוב בזה כמה נקודות בעני"ה.

א. לכאורה העיקר הוא הריקודים ולא התפילות, ואף שבוודאי חשוב ג"כ להתפלל, אבל סוף סוף אסור לשכוח שיום זה הוא ה"הילולא קדישא" של רשב"י, שהוא יום שמחתו על שזכה לגלות או סתרי תורה נוראים, ולפעול מה שרצה לפעול לטובת כלל ישראל, ובוודאי זה העיקר, ואנחנו בוודאי שמיימילא הוא עת רצון גדול ורצוי בהחלט למצוא גם זמן להתפלל, אבל סו"ס העיקר הוא להשתתף בשמחה על" הריקודים. ומיימילא יורדים הרבה מתבלבלים, כי בדר"כ לרקוד זה יותר קל.

ב. גם אם אין לו כח אפילו לרקוד, צריך לדעת שהשתתפות בחתונה היא בעצם השהייה, ועצם זה שזוכים בכיבוד לבוא ולהשתתף בשמחת רשב"י שהיא שמחת השי"ת, היא חשובה מספיק. ועו"כ אפילו אם רק עומד בצד ומשתתף כפי יכולתו, הוא הרבה מאוד.

ג. חשוב לדעת שאין כ"כ ענין להידחק במערה, כיון שבאים ל"הילולא" וכל המקום שבו מתקיים ה"הילולא הוא בכלל, ולכן בכל מקום שנוצא לעצמו מקום שקט שיותר טוב לו ששם, יכול לכתחילה לבלות שם כמה שעות בלימוד ותפילה ואח"כ לרקוד קצת, ותן לחכם ויחכם עוד.

א.ג. בית שמש

הבלבולים שיש בדרכים - על מה ולמה?

ברצוני להעיר הערה קטנה אך חשובה מאד הנוגעת לענין הנסיעה למירון, שהיא ענין "הנסיעה לצדיק".

כידוע לכל מי שהתנסה בכגון דא, שבדר"כ לא מדובר בנסיעת תענוגות, ולא פעם עוברים הנוסעים טלטולי דרך לא פשוטים בהלך, ועוד יותר בחוור. ובדר"כ גם עוברים נסיונות לא פשוטים באמונה, בזהירות מכעס, בקדושה וכו' וצריך לדעת מה זה ועל מה זה.

והנה בוודאי יש בזה דברים עמוקים, ואני לא באתי אלא בקצירת האומ"ד לתת עיקר הנקודה, ותן לחכם ויחכם מאד.

הנה השי"ת ברחמי העצומים, רוצה להשפיע עלינו - בזכות הצדיק אליו אנו נוסעים - את המנות הגדולות ביותר, אך אנו מצדנו צריכים להכין כלים, והכלי הגדול ביותר הוא האמונה.

ולכן עובר על כ"א מה שעובר, כ"א לפי הכלים שהוא צריך להכין. וע"י שידע ויאמין שכל מה שקורה ארוה הכל בהשגחה פרטית - איזה אוטובוס הוא יסע, איזה נסיונות יהיו לו בדרך, בכמה פקקים הוא יתקע, וכמה זמן הוא יצטרך לחכות לאוטובוס חוזר וכו' וכו' - הכל כאשר לכל לא קשור לא למשטרה לא לנהג אוטובוס ולא לאף אחד אחר, אלא הכל בהשגחה - ע"י"ה הוא מכין כלים לקבל את השפעה הגדול.

וכמוכן שכ"י נזוג גם לעצם ההשגחה אצל ר' שמעון, שפעמים רבות הכל מבולבל והמוחן במיננס"י וכו' וכו', וע"י גופא חשוב לדעת שהכל לטובה, ואם יקבל זאת באמונה הוא מכין בזה כלים לשפעה הגדול ביותר.

ג.ג. קרית ספר

במדור זה ייאספו סיפורם של אברכים יקרים, שהתקרבו לתורתו של מוהר"ן

סיפורו של בן עלייה - הרב א. ג. מהמרכז

ספר לנו מעט על הרקע שלך:

גדלתי כל חיי בסביבה ליטאית מובהקת, שנות בחורותי עברו עלי בשיבה שנחשבת לאחת הישיבות המובהקות, שם זכיתי ב"ה לעסוק בתורה בהתמדה, הייתה לי גם שייכות גדולה ללימוד המוסר. אחד הדברים שהעסיקו אותי תמיד והיו נחשבים אצלי כיסוד תורת המוסר היה ההכרה שחשוב מאוד לבנות עולם פנימי ולא לחיות כמו כבש בעדר.

לאחר החתונה, אחרי כשנתיים שלוש של לימוד בכלל במסגרת 'רגילה' התחילה אצלי תקופה של 'חיפוש', זה התחיל בלימוד ספר דעת תבונות לרמח"ל, ספר זה פתח לפני את העולם שנקרא אצל הליטאים 'מוחשבה', שהוא בעצם קצה הקרחון של העולם הענק של הקבלה, הרגשתי שאני מקבל ידע וחכמה מרובה מהספר הזה, וזה היה תחילת הכניסה שלי לעולם של 'פנימיות התורה'. כמוכן שמיד כאשר נחשפתי לעולם של 'פנימיות התורה' התחללה אצלי מלחמה פנימית, שכן חשתי בסתירה בין העולם שבו אני חי - עולם שכל כולו עוסק בנגלות התורה בלבד ולא מוהגן לחפש את הפנימיות שבתורה ובאדם, לבין התוכן של ספרי הפנימיות שהתחלתי ללמוד, שרואים בפנימיות דבר עיקרי מאוד שצריך לכל אחד ואחד (כידוע לכל העוסק מעט בספרי המקובלים, ובפרט האריך בזה הר"ח בהקדמת העין חיים, והרמח"ל בכמה מקומות מספריו, כגון ב'דרך עין חיים' ובחיבור הנפלא 'דרך חכמה' ועוד). מלחמה שכמעט 'הורידה' אותי מכל העניין, אך

ב"ה הכרת האמת ניצחה בסוף, והתחלתי להקדיש זמן מסוים גם ללימודים אלו. אולם הסתירה החריפה הזו כאבה לי מאוד, [וממשיכה לכאוב לי]. בשנים אלו התודעתי גם לעולם החסידות (דרך הספרים בלבד ולא דרך אנשים), קודם לכן כשלא היה לי רקע בפנימיות התורה, לא הבנתי בכלל מה זה חסידות ומה הם רוצים, אולם לאחר שקיבלתי מעט רקע במושגים בסיסיים בקבלה התחלתי לראות שבעצם ספרי חסידות זה דבר נפלא, ויש שם הרבה אורות והבנות בפנימיות התורה ובדרכי עבודה פנימיים. למדתי הרבה בתקופה זו בספר התניא ובכתביו ר' צדוק מלובלין שהם קרובים לדרך החשיבה המסודרת שהורגלתי בה. כמו כן זכיתי לברך במשך השנים הללו הרבה נושאים מהותיים בעבודת ה'. אולם מכל מקום עולם ה'חסידות' נשאר אצלי בעיקר בשביל ולא הרבה מעבר לכך.

איך הכרת את ברסלב?

זה התחיל בסדקים קטנים בתחושת הסיפוק שנמשכו כמה שנים, למדתי חמון, הן בזמן, הן בכמות והן באיכות, אבל היה חסר לי סיפוק, הרגשתי שחסר לי משהו ואני זודע מהו, לא ממצה את עצמי. בהתחלה היה ניתן לעבור על זה, אבל באיזה שהוא שלב הגיע שלב שכבר לא יכלתי להתעלם, כי פשוט נגמר לי החשק ללמוד. הגיע שלב שכמעט לא הייתי מסוגל לפתוח דף גמרא, וכל שכן לא ליהנות מהלימוד, הלב וגם המוח לא היו שם, זו היתה תקופה של כמה חדשים, עם 'יסורי נפש גדולים'. באותו זמן היה נראה לי כאילו אין תקוה, לא הבנתי למה זה קורה וגם לא היה לי מושג מה יכול להחזיר לי את החשק ללמוד. ב"ה שגם בתקופה זו לא הייתה לי מחשבה רצינית לעזוב את הלימוד, ידעתי שאני שייך לעולם הלימוד ולא לעולם של השיגים חומריים, לפחות זה יצא לי למכמה שנים של לימוד - שבחון ודאי אין מה לחפש, אבל פתרון לא היה לי, וגם אנשים חכמים שנועצתי בהם לא ידעו מה ליעץ לי, ספק גדול האם משהו יכל להביא אותי בכלל, כי לא הייתה לזה שום סיבה נראית לעין, כשרון יש, הצלחה יש, לימוד מה שלבו חפץ יש, אז מה חסר?

בחסד ה' ובסייעתא דשמיא מרובה, לאחר כמה חדשים הצלחתי להתייצב איכשהו ולחזור למסגרת של לימוד, אם כי לא כמו שהיה קודם ולא באותו 'ברען'. אבל עכשיו כבר היה לי ברור שחסר לי משהו מאוד מהותי, משהו ברמה כזו שאם לא אדע מהו ולא אעבוד בכיוון להשיג אותו, אני בסכנת התרסקות כפשוטו חלילה.

עברו כשנתיים מאז אותו משבר, במשך הזמן הזה התגבשה אצלי ההבנה מהו הדבר האמיתי שחסר לי: היכולת להוריד את ההשגות מהמוח ללב ולמעשים. העולם הרוחני שלי סבל מניגוד חריף מאוד, כשמצד אחד הגעתי תוך כדי לימודי ועיניי להבנות מעמיקות כיצד צריך יהודי עובד ה' אמיתי להיראות, ומצד שני המרחק של הלב והמעשים מאותם הבנות היה גדול, לא ידעתי מה אני אמור לעשות כדי לחיות במקום שרציני לחיות בו, הכלים היחידים שהיו לי אז כדי להשיג כל דבר רוחני היו: ללמוד על אותו עניין, וגם לחשוב עליו, אבל כמה שעשיתי את זה, זה פשוט לא עזר. ובאיזה שהוא שלב הנתק הזה שבין הלימוד על עניני עבודת ה' לבין החיים כן בפועל - גרמו לי להפסיק לרצות ללמוד עניני פנימיות, כי איזה ערך יש ללימוד שלא

מביא לידי מעשה, ומצד שני, לחזור ללימוד פשוט בלי לעסוק בפנימיות לא הייתי מסוגל בשום אופן (ובצדק, מי שטעם את טעם פנימיות התורה לא יכול לעזוב אותה), וזה גרם שמשוהו נשבר בי וגרם לי לחוסר חשק ללימוד בכלל.

בשלב זה של חיי נכנס מוהר"ן ז"ל לתמונה (כמעט תמיד הוא מגיע לאלו שלא הולך להם, או יותר נכון, לאלו שכבר הבינו שלא הולך להם...). אין כאן המקום להאריך בפרטי פרטים כיצד התגלגלו הדברים ואיך נכנסה ידיעת האמת למוחי ולבי, בפרט שהייתי קודם לכן מתנגד חריף לברסלב (בהשפעת הקונטרס הידוע לטעמה של י.ב. מצפת, בדיעבד התברר שדווקא החריפות של הביקורת שמוצגת שם על מוהר"ן עוררה את סקרנותי לחקור ולדרוש מה מסתתר מאחורי העניין הזה, האם הוא אכן כדבריו? וכאשר התחלתי להיווכח בבירור גמור שהדבר לא יתכן כלל וכלל, חדרה לדעתי האמת בצורה ברורה ביותר שהכל כאן 'הפוך על הפוך'), ועכ"פ הייתה לי בשלב הזה סייעתא דשמיא עצומה ששמעתי וקראתי בנושא בדיוק מה שהיה דרוש לי לשמוע ולקרא כדי לרצות לטעום, ולאחר כמה וכמה בירורים שערכתי הגעתי למסקנה שכדאי לי להתחיל ללמוד ליקוטי מוהר"ן על מנת לנסות לטעום האם יש בתורת ברסלב מה להציע לי. והנה, כאשר רק דרכתי על מפתן תורת ברסלב ראיתי שכאן נמצאת התרופה שאני מחפש. כל תורה ותורה בליקוטי מוהר"ן וכן שאר הספרים מלאים בעצות ודרכים נפלאות כיצד מורידים את האור ללב וגם למעשים, וכל תורת ברסלב היא לעובדא ולמעשה נמש, ולא נשארת רק בשביל בלבד.

כיום לאחר קרוב לשנה של התקרבות לדרוכו הקדושה של מוהר"ן ז"ל, אף שבקושי התחלתי לצעוד בדרכו הקדושה, אני יודע ובידיעה ברורה שכאן נמצא מה שאני מוחפש, ולמלא בעיניי איך זכיתי בזמן קצר כ"כ להתחדשות כזו, ממש בבחינת בעל תשובה בתוך היהדות, לאחר שהייתי 'אקן מופלג' וכבר חשבתי שהכרתי ביהדות הכל... הדרך עוד ארוכה ומופתלת, יש בה עליות ומוורות, ולא ביום אחד הכל מתהפך, אבל כמה שניסיתי וטעמתי במשך החדשים הספורים הללו שאני משתדל ללמוד ולקיים אני כבר רואה שינוי גדול לטובה מעל ומעבר למה שציפית, בצורה שמדהימה אותי. ה' יעזור הלאה והלאה.

דרכה של תורה

מאמר תורני בנושא ע"פ תורת מוהר"ן

>>> המשך מעמוד א'

הימים, ועל אותם ימים נאמר 'ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא' - בזמנים הללו תהיה הסתרה וחשיכה גדולה, שתגדל ותתרחב ותוכפל ככל שניקפו השנים ותימשך הגלות. והמציאות הזו התרחשה ומתרחשת לנגד עינינו במשך כל שנות הגלות, כאשר בכל תקופה, החושך מתגבר, ומציאות הקשר המהותי שלנו לתורה ולנותן התורה - נעשה מכוסה מאתנו יותר ויותר.

אך בו במקום באה התקווה והנחמה 'וענתה השירה הזאת לפניו לעד, כי לא תשכח מפי זרעו', יחד עם הגזירה באה ההבטחה שהתורה לא תישכח. כי לשם כך הקים לנו השי"ת את רשב"י, ואת הצדיקים ממושיכי דרכו בכל דור, שהם ממושיכים יותר ויותר את פנימיות התורה, ומאירים את אורה לכל נשמה של יהודי, שאם רק ירצה ויחפש -

יוכל לגלות ולהיזכר מי הוא ומה הוא. מהי התורה, ומה המשמעות של חיים, ושל כל תנועה שלו. ובשנים הללו, בעומק עומק עקבתא דמשיחא, האור הזה מפציע ומתגלה, מתפשט ומתרחב, כאשר נשמות ישראל הרעבות והצמאות לאמת אמיתית, למשהו של חיבור, של מהות ושל משמעות - מתחברות בהשתוקקות ובהתלהבות לאור הגדול הזה, וכולם יחד עולים ומתכנסים להשתתף בהילולא הגדולה, שהיא בעצם ההילולא שלנו! החתונה והנישואין הנצחיים בינינו לאבינו שבשמים, כאשר רשב"י הוא השדכן הגדול שמפקח על המלאכה הקדושה הזו. ומהילולא הזו נמשך אלינו הכח לצעוק מחדש "רצוננו לראות את מלכנו" ולקבל את התורה באמת ובראוי כנתינתה מסיני.

קריאה והזמנה
הציבור מוזמן ומתבקש לשלוח
הערות, הארות, רעיונות,
מכתבים וכיו"ב, למערכת העלון
לתועלת ציבור הקוראים.
את החומר ניתן לשלוח למס'
פקס 0773180197
או לדוא"ל:
ale148148@gmail.com

הזדמנות מיוחדת
לאחר תרומה מיוחדת שקבלנו
מנדיב לב בעילום שם
ישנה אפשרות לכל החפץ לקבל
את העלון בדואר ללא תשלום
המעוניין יפנה למס' טל.
0527149713
נא להעביר לחברים ולמכרים

הודעה משמחת:
בתרומה של 50 ש"ח ניתן להקדיש
מדור, לרגל שמחה, או לישועה, או
לע"נ יקורכם וכיו"ב.

הדפסת גליון זה נתרם ע"י
החפץ בעילום שמו לזווג
הגון ולהצלחה בגשמיות
וברוחניות בכל העניינים.

הקבצו לבית ולמשפחה

בית ועד לחניכי הישיבות
העוסקים בתורה מזהר"ן מברסלב זצ"ל

רצוננו לראות את מלכנו

לא תשכח מפי זרעו."

מגלה רבינו, בתורה הנקראת "לכו חזו", כי למרות שהייתה תורה, קיומה היה נחרך לאבדון, אלוהי רבי שמעון, הצדיק, שלקח על עצמו את האחריות להציל את התורה, והביטיע שיעל ידו ובכוחו לא תשכח.

-- כשהאיש בסיפור הנזכר העמיד בפני אשתו את האפשרות לבחור במה שתחפץ, התבוננה היא בחפתתחויות וניסתה להבין: מדוע הורה להם הצדיק לערוך שמחה כמו בחתונה, בזמן שהם עומדים להיפרד? אין זאת, הסיקה, רוצה הצדיק לעודר פנימיות רצונם זה או זו כפי שהיה בתחילת נישואיהם, על מנת שיישאר יחד.

לפיכך השיבה: "אותך חפצתי!"

"עיקר תולדותיהם של צדיקים - מעשיהם הטובים". כאשר איננו מצליחים להוציא פירות של מצוות, כשאנו מועדים וחשים כאילו ה' מרחיק אותנו, מורה לנו הצדיק: אל תתנתקו! היזכרו ועודרו את פנימיות ליבכם בעת שנישאתם או, בשעת קבלת התורה, "עליונים ששו, ותחתונים עלאו", השמחה הגדולה היתה מתוך אהבתכם

המשך בעמ' הבא <<<

בטבורם של ימי הספייה, אל תוככי המציאות האבלה, המתוחה משהו, בה נדמו כלי נגינה ושבת מושו חתן על כלה, מתפרצת ומשתלחבת שמחת ההילולה של התנא האלוהי, רבי שמעון בר יוחאי, בכל עוזה. המוני בית ישראל בכל מקום שהם, מתחברים בצהלתם לכבודו של רבי שמעון, כשרבים הם העולים אל מקום ציונו במירון, ליטול חלק פעיל בשמחה ולפעול ישיגה.

מזה משמעות השמחה הגדולה? מה טעמן של התחיות לישועה? וכיצד מהווים אלו הכנה לתג השבועות?

המדור מספר על זוג שהיה נשוי זמן רב ולא זכה לילדים. הגיעו שניהם אל התנא רבי שמעון שסידר להם גט גרושין. אמר להם: "כשם שהתחתנתם מתוך שמחה, כך היפרדו מתוך שמחה". ערכו סעודה, ומתוך רוממות הרוח, כטוב ליבו של האיש ב"ן, הורה לאשתו שתבחר הפך אותו תיקח עמה בלכתה.

כאשר נרדם האיש מתוך שכרות, לקחה האישה את מיטתו של בעלה, והביאה אותה אל בית הוריה. בבוקר התכנס האיש מינו, והתפלל למצוא את עצמו בבית חמו. כשתמה על כך, ענתה: "אותך חפצתי!" ושוב לחיות יחד. ראה ר' שמעון שכה רבה אהבתם, התעורר לחתפל עליהם שיוזו לילדים, ולתקפת השנה זכו הם לחבון בן.

מה בקשתך?

הרבנית דבורה קרשבוים - בתו של הגה"צ ר' יעקב גלינסקי זצ"ל

כשאדם זוכה להתנהג כך, הרי הוא בעצם כל ימיו בהתבודדות, אבל לא התבודדות מלחיצה כזו שכל הזמן צריך לשוחח עם ד', אלא מן השלכת עצמי על ה', שכוללת בקשה הודיה ושאלה תמידיים. וזוכים ממש לניסים וישועות והארות, לפעמים אפילו מידיות, והילדים חווים חיי אמונה רוגע וקרבת אלוקים.

ומכאן לשאלה הרביעית - באיזה מקום עושים את ההתבודדות.

ובכן, לפי מה שחילקנו את ההתבודדות לכמה חלקים, מובן ממילא שאת החלק הראשון עושים כל הזמן ובכל מקום. פשוט עושים הכל תוך כדי דיבורים לה'. את החלק השני של חשבון הנפש, צריך לעשות במצב של יותר ריכוז, אבל זה יכול להיות אפילו במיטה. והשאלה העיקרית היא לגבי החלק של הישוב הדעת ושיחה עמוקה, שבשביל זה צריך מקום מיוחד ומתאים.

ולכן, כדאי בשביל זה למצוא איזה פינה נוחה, לא אחת מה שמביא אותה להרפיה והתבודדות, באופן שהיא יכולה לצאת מהסביב ומחסובב ולהיות רק עם ה'. זה יכול להיות מרפסת עם שמים פתוחים, או להיפך - חדר סגור. אפשר ג"כ לנצל זמן שממילא נמצאים ליד נוף או טיול בשדות, להשתלב עם הבריאה ולדבר עם ד', וכל כיוצא בזה. מה שברור (אחרי שאלת רב בשביל נשים שבקשו) שאסור לאשה ללכת לבדה לשדה יער. זה נוגד את הצניעות, וגם נוגע בהלכות יחוד.

יש ענין להסתכל כל יום על השמים, זה מביא יישוב הדעת ואהבת ה'. וידוע הסיפור על אחד מתלמידי רבנו, שהיה עובד ה', ואח"כ נכנס לעולם המסחר ונהיה עסוק מאד. יום אחד תפס אותו רבינו, ושאל אותו: "האם הסתכלת היום על השמים?"... והוא הודה בבושה שלא. כי ההסתכלות על השמים נובעת מיישוב הדעת ומביאה ליישוב הדעת. ולכן כדאי להרגיל את עצמנו להביט על השמים, לנשום את הבריאה, לנצל זמן הליכה רגלי עבור קשר עם ה', ולנסות לנתק את עצמנו מכל סדרות הזמן הבלועות אותנו.

לסיים, אני חוזרת שוב על מה שבקשתי בעלון הקודם מציבור הקוראות - לשלוח שאלות על נושא ההתבודדות. וכעת אני מוסיפה לבקש ממי שיכולה לשלוח גם סיפורים בנושא. במשך החודש כבר הגיעו כמה שאלות, ובעת"ה נתייחס אליהן בפעם הבאה. חוקו ואמנו.

שאלות למדור זה ניתן לשלוח לכתובת: משפחת קרשבוים, רח' הרב מבריסק 6 בית שמש. או לדוא"ל: 4104442@gmail.com, או: ale2@okmail.co.il ולציין: עבור מדור "מה בקשתך".

להש"ת, מודה לו, מתחננת, דומעת. אפשר לפעמים לעשות התבודדות עם הילדים בקול, להרגיל אותם מקטנות לפנות לה', לספר לו מה אני מרגישה, וזה מדהים לראות שאם אכן מחנכים אותם מקטנות, זה נספג בעצמותיהם, ואח"כ הם מיישמים זאת בטבעיות גמורה (הלאו"י עלי). [ראיתי את נכדתי הקטנה שאחיה צעקה עליה על משהו, והיא נפגעה. היא התיישרה בדרך, עטפה את עצמה במגבת, ואמרה: "ה', הרגנתי את אמא. אבל נכון שאני טובה ואני בכלל לא רעה? וגם אני יעשה תשובה!"]

למעשה: אני אישית ממליצה לאשה לחלק את ההתבודדות לכמה חלקים. **חלק אחד** ביחד עם המטלות והילדים - לכוון כל דבר לכבודו יתברך, ולהיות קשורה במילים בניגון ובקשות קצרות לה'. **חלק נוסף** בסיום היום, לערוך מעט חשבון נפש - לא חשבון נפש מוסרי [לחפש רק מה לא עשיתי טוב], אלא חשבון של 'הודיה' על היום שעבר, איך עבר היום, מה הצלחתי היום (למרות שתכננתי פי ארבע), ומה לא הצלחתי, במה היה לי קשה וכו', וגם להתוודות בקיצור, ולבקש על יום טוב יותר. מומלץ מאד לעשות זאת כל יום בסיום היום למרות העייפות, ולו לזמן קצר, ואפשר לעשות זאת אפילו במטה. **וחלק נוסף** שהוא יותר עמוק, הוא מה שדברנו עליו בעלון הקודם, והוא דורש יותר ישוב דעת, ולזה צריך 'לגנוב' איזה זמן במשך היום.

אבל העיקר הוא להתרגל להיות קשור עם ה' דרך הדיבור בכל זמן, ואז מוצאים פתאום זמנים שהנפש פנויה ויש מספיק זמן, ואז יכולים לשוחח בהתבוננות עמוקה, או שמגיע רגע של התעוררות או קושי, ואז יש כבר כלים לעשות התבודדות של שיחה רצופה. אבל אם לא מתרגלים לכך, אז גם אם יגיע זמן פנוי ואפילו קושי אמתי שדורש לדבר עם ד' ולספר לו, יהיה קשה לשבת ולשוחח על כך.

עניין זה אנו מוצאים בדוד המלך. שנאמר עליו (שמואל א') פרק יח פסוק (ד) "ויהי דוד לכל דרכיו משכיל וה' עמו". השאלה היא מדוע נאמר 'לכל דרכיו' ולא 'בכל דרכיו', הרי הפסוק נאמר שם על ענין המלחמה. אלא: א. לפני כל פעולה וענין שדוד היה צריך לעשות, הוא פנה אל ה', התחנן אליו, התייעץ אתו, ובקש סיעתא דשמיא ועזרה, ולכן השכיל והצלח, כי ה' עמו. ב. הוא היה 'משכיל'. כלומר הוא לא השתמש בשכלו, אלא זרק עצמו כביכול על השכל של ה', ושאל אותו תמיד: מה אתה ד' אומר לי לעשות? ולכן וה' עמו.

שלום וברכה לקוראות עלון הקבצו.
במשך החודש הגיעו שאלות נוספות, אך ביתיים נמשיך לעסוק בעניין ההתבודדות, מאחר שהוא נושא חשוב וכבר התחלנו לעסוק בו, ועם השאלות האחרות הסליחה, ועוד חזון למועד בע"ה.

בפעם הקודמת הצגנו ארבעה שאלות: א. האם ההתבודדות שייך לנשים? ב. אם כן - איך? ג. כמה זמן - האם שעה שלמה, והאם בכל יום? ד. היכן - האם בבית/בשדה/במקום אחר? ושם ענינו על שתי השאלות הראשונות. כעת נמשיך לשאלה השלישית והרביעית.

התשובה לשאלה השלישית - כמה זמן צריך להתבודד: עצת ההתבודדות שרבינו גילה, יש לה שני חלקים. א. **עצם ההתבודדות** דהיינו שאדם יושב לשוחח עם ה' כמו ידד. בשפה שלי, במקום שקבעתי, ובשעה שהצלחתי לפנות לעצמי ליישוב דעת. ב. **כמות הזמן**. שעל זה אומר רבינו שכדאי לעשות שעה בכל יום.

ולמעשה, חשוב להבחין בין שני הדברים. כי עצם ההתבודדות הוא דבר ששייך לכל אחד ולכל אחת, וכפי שנכתב בפעם הקודמת. אבל החלק של כמות הזמן הוא יותר עניין סגולי ותיקון הנפש, ורבינו גילה שיש מעלה ב'שעה' של התבודדות, אך עם זאת, ברור שהוא אינו מעכב.

וממילא, אפילו אצל גברים, שבעצם יש להם את היכולת לעשות שעה של התבודדות, בכל זאת, כאשר הם מתחילים לקיים עצה זו, מרגישים להם בעיקר את החלק הראשון שהוא עצם ההתבודדות, ורק לאחר שמתרגלים בעיקר הדבר, מתקדמים הלאה לקביעות של שעה שלמה בכל יום. ואי"כ, כל שכן אצל נשים, שאי אפשר לקבוע כמות של זמן, כי אנו מטופלות ב"ה בבית ובילדים, והרי בשביל כך התורה פטרה אותנו ממצוות עשה שהזמן גרמא, בגלל חיוב התפקיד שלנו לבעל ולילדים, ואפילו לגבי התפילות הקבועות, שיש להם זמן קבוע - ישנן דעות שונות מה חיוב הנשים בכך, ועל כן בוודאי שאי אפשר לקבוע כמות זמן מסוימת להתבודדות.

אבל כפי שאמרנו, על עצם הדבר צריך להתעקש, ולראות שהיה קשר קבוע יום יומי עם ה'. כשבכל פעם זה ישא אופי אחר, זמן אחר, ועומק אחר.

וזה גם חלק מחינוך הילדים שרואים בגלוי ובסתר שאמא פונה בכל דבר

במדור זה נארח בעז"ה בכל פעם אחת מהנשים היקרות, שבעליהן התקרבו לתורת מוהר"ן, ונשמע מפייהן כיצד העניין השפיע עליהן, וכיצד הן מרגישות עם הנושא.

סיפוריה של גברת ג.ה. ממודיעין עילית, אשת חבר של תלמיד חכם וכן עלייה, מהאריזות שבחבורה,

ספרי לנו מעט על הרקע שלך:

אני באה מבית ליטאי מאד, אפילו אפשר להגיד 'מתנגדים' וגם בעלי.

לאחר החתונה שמתי לב שבעלי התחבר לאיזה חסידות (לא ברסלב). היה לי קשה עם זה - מה אני אגיד למשפחה שלי?... אבל ראיתי שבעלי צריך את זה, אז לא התנגדתי, אפילו שלא הבנתי למה. החלטנו לשמור את זה בסוד, וזה עדיין סוד כבר עשרים שנה.

מתי הוא התקרב לברסלב?

אחרי כמה שנים, הבחנתי שהוא מתחיל להתקרב לברסלב.

שאלתי אותו: עד שהתרגלתי להיות חסידית (לקח לי כמה שנים) אתה מחליף חסידות? הוא אמר לי: "כמה שזה טוב לי פה, אבל אני מרגיש שעדיין חסר לי משהו"... ובאמת בברסלב הוא מצא את כל מה שהוא חיפש.

הוא התחיל עם התבודדות, ולא הבנתי למה צריכים להתפלל כל כך הרבה כדי ללמוד טוב. תלמוד וזהו. חשבתי שזה ביטול תורה. עד שהוא הסביר לי שביום שהוא עושה התבודדות - הלימוד הרבה יותר איכותי. אפשר ללמוד הרבה שעות ולצאת עם כלום, או פחות שעות אבל הלימוד יהיה איכותי.

איך קבלת את זה?

קשה להגיד שהשלמתי עם זה. אני מודגשה - הוא ברסלב אבל לא אני!

פעם אחד בעלי לקח אותי לאומן, מאד נחנתי מזה "טיול" עם בעלי, אבל בנוגע לברסלב זה לא עשה לי כלום. לא הרגשתי כלום, אמרתי: שם תיקון הכללי כל יום, אני לא אזכרת אם זה היה כדי לשמח את בעלי, או שחשבתי שזה בטח לא יזיק, בסך הכל הם פרקי תהילים ומה זה משנה באיזה סדר אומרים אותם.

כשהורני בעלי היה מאוכזב, הוא שאל את הרב שלו: מה עוד אפשר לעשות שאשתי תהיה ברסלבית? הוא ענה לו: לא צריכים לעשות כלום. וכמה שיותר תדבר על ברסלב, ככה פחות כוהר זה ילך. זה באמת היה הנקודה שהפריעה לי, אתה יכול להיות ברסלב'ר, אבל אל תדבר על זה.

האמת היא, כשאני רואה כמה שטוב לו בברסלב אז אני לא מתנגדת, אבל כל הזמן קיוויתי שזה נשאר רק הוא, ולא הילדים. ובאמת, הוא לא ניסה לעשות אותם ברסלבים, כל הזמן אמרתי לילדים, אל תספרו לאף אחד שאבא נוסע לאומן, אל תספרו שאנחנו קשורים לברסלב.

לילדים זה היה מאד קשה, בגלל שהם דווקא מאד התלהבו מברסלב. לבנות יש חברות בכיתה מברסלב, ובפרט בתקופת ר"ה הן מדברות על אבא שנוסע לאומן, והבנות שלי צריכים לסגור את הפה שלהם עם עשר מנועלים שלא יצא להם בטעות שגם אבא שלהם נוסע, הן כל כך רצו לשתף את החברות בחוויות של ברסלב. הבת שלי כל הזמן אמרה: בואי נפרסם פעם אחד ולתמיד שאנחנו ברסלבים, יהיה פצצה אחת גדולה, ואח"כ כולם יכולים להיות חיים רגועים. עד שלבסוף נכנעתי והרשיתי להם לספר בבית ספר, וגם התחלתי לשלוח אותם לארגון בנות ברסלב, עם לב פומעם מאד, והם התלהבו מאד מזה. היה לי סיפור לא נעים. כשהגעתי לאסיפת הורים של הבית ספר, המורה שאלה אותי: אתם ברסלב'רים? חשבתי לעצמי: איזה שאלה מביכה! "למה את שואלת?" שאלתי אותה בבושה, והיא עונה: "לברסלב'רים שבכיתה יש הרבה חוויות, ויש 'בנות ברסלב', והן מדברות על זה לך בכיתה וכולם מקנאים בהם, והיו לנו פניות מההורים, הם מפחדים שבסוף כל הכיתה יהיו ברסלבים..."

האם היתה לך התמודדות עם הסביבה?

מאד פחדתי מה השכנים גידו, אז שמרנו את זה בסוד. אבל כשעברנו דירה, כבר לא יכולנו לשמור את זה בסוד, כל הבנין ראו איך בעלי יוצא בשבוע של ר"ה עם מזוודה גדולה... לאן נוסעים בשעה הזאת אם לא לאומן? אבל הם לא אמרו כלום, יש לנו בנין מאד נחמד, אף אחד לא מתערב לשני.

קבוצת תמיכה לנשים שחוו אובדן בעל ליטאי ומתמודדות עם בעל ברסלב'ר! מי שמזדהה-מוזמנת! סודיות מובטחת...

פגישה שישית

ולא כאוסף של פרטים. בעלך כבר שם, תדביקי את הקצב, ומאז הכל יזרום לך הרבה יותר נכון. זה לא קל לעשות סוויי' תוך רגע, אבל זה הרבה יותר קל מלחיות כל הזמן בהתמודדות קטנות-גדולות, ויש לזה גם עצות מעשיות למי שמחפשת: להתפלל על זה, להתבודד על זה, וגם לטוס לאומן - אולי יקרה שם סג. וגם אם לא מרגישים שם אורות זה יכול להשפיע בדרכים אחרות הסיכוי שווה.

כעת ניכנס טיפה לפרט אחד מענייני דיומא, והוא: ל"ג בעומר והנסיעה למירון. מה בעצם כל הענין ל"ג בעומר ועם רשב"י? והאם זה קשור אלי? (במחילה מאלה שבמישור הכללי הן כבר סימנו ב-V אחד גדול, ואין להן שום בעיה עם הנסיעה למירון, ובתקוה שאי מי כן תמצא חיזוק בדברים).

אכן, בעולם הליטאי נסיעה למירון מתפרשת כביטול תורה במקרה הטוב, וכ'פושטקיות' במקרה הפחות טוב. בישיבות הליטאיות הדבר אסור בהחלט, ואילו בעולם החסידי ברוך לכולם שזה מקובל ורצוי, מה הפשט? בשתי מילים: רשב"י גלה לנו את יסודות התורה, החלק הנסתר של התורה, שזה בעצם החלק שמדבר את כל יידי ויידי באשר הוא ומחבר אותו אל התורה ואל ה', ורק בזכות לא תשכח תורה מישראל, כי תורת הנגלה לבד הייתה אמורה להישכח, ואם כן בזכות קבלתה את החכמה והכוח להמשיך עד ביאת משיח.

ועובדה היא שמי שמתעסק ומשקיע ומאמין בתורת הנסתר הם בעיקר החסידים. וכעת נשאל שאלה: האם נכון להפסיד כולל בשביל חתונה? תשובה: תלוי כמה אתה קרוב. המושפחה המצומצמת - הורים, אחים, וכן הקרובים משם - ברוך לרוב שהם משתתפים בחתונה, ואפילו לא קוראים לה ביטול תורה; ואילו האנשים הרחוקים יותר, כל אחד כפי קרבתו, עושה את השיקול של הביטול תורה לעומת רמת הקשר שלו עם החתן והכלה.

זה בדיוק מה שקורה בל"ג בעומר, מי שלא מבין מה ההתרגשות טוען בצדק: ביטול תורה! ואילו החסידים, וכל מי שנוגע לליב ענין זה שלא תשכח תורה מישראל - שבשילם זה יום כ"כ גדול ונשגב, ההתרגשות אאמת בשיאה, והם מגיעים במסירות נפש מכל קצוות העולם! שבשי לם זה הרבה יותר מחתונה!

פגשתי חברה, אשה באמת צדיקה ודומת חינוכית, היא מחנכת בבית יעקב, שאלתי אותה אם היא מוסרת לבנות שעור לקראת ל"ג בעומר, והיא ענתה בפשטות "אין לי מה לומר בנושא"...

אז אם בעלך מביע את רצונו לראשונה לנסוע לל"ג בעומר למירון, ואת ממש בהלם מהרעיון, או תרגע, זה החתונה כנראה מהצד שלו, אולי חבר מהישיבה שאת בכלל לא מכירה, אבל הוא חבר ממש קרוב אליו, את ממש מבינה שבעלך רוצה להיות שם. איך לא?

ואם את בלב קצת מסוקרנת ורוצה להכיר את "המושפחה" הזו, ואפילו את המחוחות עצמן, את מוזמנת בשמחה!

ומה עם המשפחה?

המושפחה שלי - או שהם עדיין לא יודעים, או שהם יודעים ומשחקים כאילו שהם לא יודעים. העיקר שהם לא אומרים כלום.

והמושפחה של בעלי - בהתחלה הם היו בהלם. כשהוא נסע בפעם הראשונה, ניסו להסביר לו שצריכים להיזהר מהדבר המוסוכן הזה. לקח להם קצת זמן להתרגל לרעיון החדש. אבל אני צריכה לציין לשבח, שההורים של בעלי הכניסו אותי עם כל הילדים כל ר"ה במשך כל השנים, כי מה אני אשמה שהם שלהם עושה כזה "שטות"?

עם הזמן הם ראו, שזה לא מוריד מהעבודת ה' שלו, רק ההיפך, אנחנו ממשכים עם כל המוסרות וכל החומרות (אולי אפילו יותר מהילדים האחרים), ובעלי לומד רק יותר טוב ויותר שעות. וממילא הם קבלו את זה. וכשהם היו צריכים ישועות גדולות, חמות! אפילו נסעה בעצמה (וכמה פעמים, גם הילדים שהיו צריכים את הישועה), ובאמת היה להם ישועות גדולות ונפלאות בזכות הנסיעה, וכל האחים של בעלי מתחילים להציץ בספרי ברסלב, כנראה שיש שם משהו לראות.

מה איתך עכשיו?

נראה לי שאני אט אט מתקרבת...

>>> המשך מעמוד קודם

ורצונכם להיות יחד. ה' בחר דווקא בכם. ואתם, כה רציתם להתחבר עמו, עד שהכרתם ללא היסוס: "נעשה ונשמע" כל שתאמר.

רבי שמעון הבטיח שעל לו לא תשתכח התורה. כי הוא, בכוחו הגדול, מראה את זמירותנו לפני ה'. כך מעורר הוא את רצונו יתברך אלינו גם לאור מצב של חורבן, בו אין מציאות של המשכיות.

כאשר מתגלה שמחתו של ה' בנו כבשעת קבלת התורה ונעשית עת רצון להשפיע עלינו רחמים, מתעוררים אנו, כנסת ישראל, לבקש על נפשנו.

ומה אנו מבקשים? "אותך חפצתי!"

כי בכוח תורתנו פועל הצדיק לגלות את תשוקתו הפנימית העוה להתקרב אל ה', ואת חפצנו לקבל על עצמנו את מצוותיו.

ולכן, רק לאחר שמתגלה הקשר הפנימי, ורצון האחד אל רעו מתעורר, יכול הצדיק לפעול שיהיו לנו ילדים, שנתחיל לקיים את המצוות בשמחה ונעמידם. כי "העיקר הוא הרצון, ובתוך כך עושים מצוות".

זוהי שמחת ל"ג בעומר. בה מתחדש כוחו של רבי שמעון לעורר את אהבת ה' אלינו, שעל ידה מתעורר גם רצונו "לראות את מלכנו בזילולא דבר ויחא" ולהתקרב אליו, כהכנה לקבלת התורה בחג השבעות.